

Ю Л І Я Ш А Р О В А

ВЯРТАННЕ ЛІЛІТ

Астрапсіхалагічны раман у 4-х частках

Мінск
Выдавец А. М. Янушкевіч
2018

УДК 821.161.3-31
ББК 84(4Бел)-44
Ш26

Шарова, Ю.

Ш26 Вятанне Ліліт : астрапсіхалагічны раман у 4-х частках / Юлія Шарова. — Мінск : А. М. Янушкевіч, 2018. — 294 с.

ISBN 978-985-7165-78-0.

Ліліт, першая жонка Адама, пакінула рай і не прыжылася ў пекле. За гэта Бог і Д'ябал змусілі яе падпісаць угоду, паводле якой Ліліт мусіць бясконца ўвасабляцца ў зямных жанчын і жыць сярод людзей. Пабадзяўшыся па свеце, Ліліт урэшце трапляе ў сучасны Мінск. Тут яна сустракае журналіста газеты «Наша Нядоля», які марыць пра літаратурную славу, папулярную блогерку, якая вучыць жанчын абуджаць у сабе Багіню, дэмана, які спакушае жанчын, ды анёла, які ўдзень працуе праграмістам і складае гараскопы, а ўначы гуляе па дахах. Таксама Ліліт сустракае вучонага ката, здольнага адрозніць Вівальдзі ад Гендэля, а яшчэ дзяўчыну-псіхолога, якой дапамагае раскрыць рэдкі дар з дапамогаю картаў Таро.

УДК 821.161.3-31
ББК 84(4Бел)-44

ISBN 978-985-7165-78-0

© Шарова Ю. К., 2018
© Лява А. Г., фота, 2018
© Афармленне. Выдавец А. М. Янушкевіч, 2018

ПРАДМОВА

Пры шырокім круглым стале з белага мармуру сядзелі трое — Бог, Д’ябал і высокая хударлявая жанчына са смаліста-чорнымі доўгімі валасамі. Жанчына была ў смарагдавага колеру строі. Рукі яна трымала на стале. Ейныя запяскі сціскаў ланцуг, але яна не выглядала скоранай. Яна глядзе-ла ў вочы то Богу, то Д’яблу.

Ні Бог, ні Д’ябал не вытрымлівалі ейнага позірку.

Бог ніяк не называў гэтую жанчыну, а калі яна пакінула ягонае валадарства, то наагул паспрабаваў зацерці ўсялякую памяць пра яе.

Д’ябал даў ёй імя Ліліт, а калі яна пакінула і ягонае валадарства, то ўгневаўся яшчэ болей за Бога.

— Трэба дамаўляцца, — урэшце пачаў Бог, намагаючыся не глядзець на Ліліт. — Ты, мусіць, ведаеш, што Бясконцае намі незадаволенае. Усімі намі.

— Бясконцае мяркуе, што ты не можаш існаваць як вольны дух, — веў далей Д’ябал. — А калі ты не хочаш быць ні з ім, ні са мной, то мы мусім знайсці кампраміс. Таму будзем дамаўляцца.

— Са звязанымі рукамі? — здзекліва прамовіла Ліліт.

Ланцугі ўмомант разваліліся на кавалачкі і за хвілі ператварыліся ў пыл.

— Зразумей нас правільна. Бясконцае намі незадаволенае, і калі б мы не прывялі цябе на перамовы, яно б занялося намі.

— Пакуль ты не падпішаш угоду, ты адсюль не выйдзеш.

Не выйдзе. Ногі таксама скутыя ланцугамі ад костак да каляняў. Якая ж любата — выкрадаць некага на падпісанне ўгоды! Бясконцае ніколі не адказвала ёй, калі Ліліт да Яго звярталася, а гэтым двум зрабіла такую ласку.

— Калі Бясконцае нагэтулькі зацікаўленае ва ўгодзе, чаму Яно не тут? — запыталася жанчына, хоць адказ для яе быў відавочны.

— Бясконцае задаволіцца дакументам за тваім подпісам. Яму няма калі нас траіх выслухоўваць.

— А калі я не падпішу?

— Ты падпішаш... — сказаў Бог.

— Якія ўмовы?

Д'ябал пстрыкнуў пальцамі левай рукі — на сталe з'явіліся пергамент і гусінае пяро, якое само сабой спрытна забегала па аркушы, выводзячы слова за словам.

1. Ліліт, першая жонка Адама, пасля — дэман ночы, пагаджаецца жыць на зямлі сярод людзей.

2. Ліліт змога заняць цела зямной жанчыны, з якога толькі што адляцела неўміручая душа. Такая жанчына будзе звацца носьбіткай.

3. Носьбіткай можа стаць цела жанчыны, якая ніколі не была замужам і не мела дзяцей. Момент уцелаўлення павінны прыпадаць роўна на вяртанне Чорнага Месяца ў гараскопе носьбіткі.

4. Асоба носьбіткі знікае ў момант адлёту яе неўміручай душы, а цела цалкам пераходзіць пад кантроль Ліліт. Разам з новым целам Ліліт атрымлівае ўсе ўспаміны носьбіткі і ўсе ейныя фізічныя і псіхічныя адметнасці.

5. Носьбітка, цела якой зойме Ліліт, застаецца смяротнай жанчынай. Па надыходзе яе смерці Ліліт мае права заняць цела іншай жанчыны, калі ўмовы адпавядаюць укладзенай угодзе.

6. Пры ўцелаўленні ў маладую носьбітку Ліліт абавязваецца чыніць паслугі Д'яблу да трэцяга вяртання Чорнага Месяца. Падрабязней глядзі дадатак да ўгоды.

— Я хачу паглядзець дадатак, — сказала Ліліт.

Пяро спынілася. Д’ябал незадаволена прыкусіў губу і засоп.

— Ты была сукубам, і ты ім будзеш, калі ўцелаўленне адбудзецца раней за трэцяе вяртанне Чорнага Месяца. Пазней ад жанчыны ўсё адно ніякага толку, хто на такое паквапіцца?

Ліліт разумела, чаму Д’ябла так непакоіць той пункт дамовы: у ягоным свеце жанчыны не ведалі пра ўласную моц і спрабавалі чэрпаць яе праз мужчын.

Некалі, яшчэ ў Раі, яна сустрэла Еву ля Дрэва Пазнання, наіўную Еву, гэтаксама падманутую Богам, якому раптам закарцела, каб у пары быў той, хто кіруе, і той, хто слухаецца. Ліліт, ператвораная ў змяю за свой бунт супраць Богага парадку, размаўляла з Евай. «Калі жанчыны пачнуць падаваць руку адна адной, яны атрымаюць вялікую моц», — сказала яна тады.

Але гэта было не ў інтарэсах Бога. Еву ствараў ён сам, без непасрэднага ўдзелу Бясконцага, таму ўклаў у ейнае сэрца віну, а пасля выкінуў разам з Адамам са свайго валадарства.

Так Ева і жыла з віной за здзейсненае, а ўсю сваю моц аддавала Адаму — як плату за грэх.

Пяро зноў забегала па пергаменце:

7. Ліліт можа абіраць сабе носьбітку, калі смерць папярэдняй наступіла на маладым Месяцы. Калі гэта адбылося на поўню ці на старым Месяцы, абіраць носьбітку будучы Бог і Д’ябал.

8. Ліліт пакідае сабе бальшыню здольнасцяў, якія мела да падпісання ўгоды, але змога імі карыстацца толькі ад заходу да ўыходу сонца. Без прывязвання да часу Ліліт можа выкарыстоўваць сваю здольнасць празорлівасці і насланьня. Усе здольнасці і ўмовы іхнага ўжывання пазначаныя ў дадатку да ўгоды.

9. Ліліт не мае права выходзіць замуж.

10. Носьбіткі пасля ўцелаўлення ў іх страчваюць здольнасць да зачачця.

11. Ліліт не мае права дапамагаць жанчынам нават пры пагрозе іхнаму жыццю і здароўю. Вынятак складаюць дзяўчынкі да першага вяртання Чорнага Месяца. Такія дзяўчынкі могуць атрымліваць ад Ліліт здольнасць празорлівасці і насланьня.

12. Ліліт не мае права раскрываць сваю таямніцу і даваць уратаваным дзяўчынкам здольнасцяў болей, чым вызначана ўгодай.

13. Ліліт мае права ратаваць дзяўчынак у адной і той самай краіне толькі раз на стагоддзе.

14. Парушэнне ўгоды вядзе да пакарання Ліліт вечным зняволеннем пад наглядам Бога і Д'ябла.

— Трэ падпісаць, часу няма, — сказаў Бог. — Ад нас вымагаюць дакумента!

— Я нічога не буду падпісаць, — сказала Ліліт.

— Думаеш, ты мацнейшая за нас двух і ад цябе тут хоць нешта залежыць? — з пагардай перапытаў Д'ябал.

І яны паглядзелі ёй у вочы. Ліліт магла б вытрываць позірк аднаго з іх, але разам яны былі занадта рашучыя ў выкананні свайго плана. Іх прышпорвалі страх перад Бясконцым і прага ўлады, а жанчына ў смарагдавага колеру строі ўсё псавала.

У той момант яна зразумела, хто перадаў зямным мужчынам такую зацягасць у змаганні за ўладу. Бог і Д'ябал у гэтым былі падобныя як браты-блізнікі.

Ліліт супраціўлялася. Левая рука бялела і дрыжэла, але цягнулася да пергаменту насуперак ейнай волі. Пяро, якое імкнулася ўкласціся ёй у пальцы, зламалася — апошняе, што яна магла зрабіць у сваю абарону. Далонь, як нежывая, упала на пергамент. Скуру нешта апякло. Ліліт ускрыкнула і заўважыла, што на тыльным баку далоні з'явіўся моцны апёк, а на пергаменце пад угодай стаіць чорны значак — позні сход Месяца з крыжам унізе.

— Так нават і лепей, — сказаў Бог і выцер пот з ілба. — Вось і дакумент — Бясконцае будзе не ў прэтэнзіі.

— Так ці іначай, але красуню чакае вечнасць, — гігікнуў Д'ябал. — Вечная змена носьбітак або вечная і страшная вязніца. Гэта мы з табой добра прыдумалі. А цяпер выправім яе да зямных людзей. Акурат поўня, наш ход. Можаш быць упэўненая, мы цябе без прыгодаў не пакінем!

Хто б сумняваўся.

Ліліт зняможана апусціла твар на рукі, што ляжалі на белым мармуровым сталі. Яна цяпер не верыла ў Бясконца, бо калі яно дапускае падпісанне ўгоды, падобнай да прысуду, дык на што можна спадзявацца.

Яна хацела падаць руку Еве, але загубіла і яе, і сябе.

Цэлая вечнасць у няволі наперадзе.

Цэлая вечнасць.

Частка I

СУКУБ

1

Транзіты: Сонца ў Раку ў квадратуры з Юпітэрам і Уранам у Арене і апазіцыі з Плутонам у Казярогу

Першыя адчуванні будуць жахлівыя: рэзкі боль электрычным разрадам прабягае па ўсім хрыбетніку, потым задуха, потым заледзянеласць у пальцах рук, скроні, узятыя ў нябачныя клешчы, брудна-залатыя мухі перад вачыма. І боль, што не мае лакалізацыі, — жывёльны страх смерці. Уся паслядоўнасць адчуванняў наадварот, як пераматаны назад відэашэраг.

Найгалоўнейшае — каб яны не зразумелі, што ты загадкавым чынам не загінула і зноў можаш дыхаць. Болей за тое, зламаныя хрыбеткі неяк зрасліся ў адно імгненне, і ты можаш паварушыць рукой. Але не варушыся і не дыхай, іначай яны давершаць справу, і тады ўсё пачнецца спачатку.

— А дзеўка ўжо таго...

— Стрэльні для кантролю. Бач, дрыгаецца.

Уцелаўленне не можа адбыцца зусім незаўважна — рэфлексы ніхто не касаваў. Калі яны зараз «стрэльнуць»,

то наступная носьбітка з'явіцца толькі на найбліжэйшую поўню, а цябе прыцягне чорт ведама куды.

— Пох...й. Ёй п...ц.

У перакладзе на людскую мову гэта значыла, што страляць яны не будуць. Тая, каго ўжо клікалі Міланай, сканцэнтравалася на выкананні сваёй ролі. Яна не ўмела дакладна чытаць чужыя думкі — такіх здольнасцяў ёй не пакінулі, але яна чытала падзеі, што адбываюцца тут і цяпер. Мілана ведала, што ў аднаго з ейных катаў — дачка ў садку на іншым канцы горада. Кранальна. Бамбіза з рэльефнымі біцэпсамі-трыцэпсамі, які кагадзе забіў носьбітку, думаў пра сваю дачку — таўсмаценькую пяцігадовую дзяўчынку з носікам-бульбінай, як у люблага таты. Амаль пятая вечара, час дзіця забіраць. У другога ўсё прازیчней — здаць справу пра выкананы загад. У трэцяга — піва і футбол. Чацвёртаму, які за стырном, трэба аліву мяняць. Забіць двух чалавек і скінуць трупы ў лесапаласе на паўночным захадзе Масквы — проста частка іхнае працы, на якую яны не марнуюць ніводнай эмоцыі. Пасля яны спакойна разыходзяцца па сем'ях, качалках, барах і дзвявлях. Цяпер іх усіх падціскае час, таму яны найхутчэй зваліць сваіх кліентаў у найбліжэйшую яміну і проста закідаюць галлём і леташнім лісцем.

— Няма калі зямлю капаць. Скідваем іх тут. Пох...й. Усе мянты купленыя.

— Во нармальнае месца. Прыцерушы іх лісцем. А то мала хто сюды прыпрэцца.

Мілана адчула моцны боль, калі яе кінулі на зямлю. Добра, што ў гэтай яміне (ад колішняй бомбы з часоў вайны, між іншага) расце высокая трава, яна змякчыла ўдар. Цяпер застаецца прычакаць, калі бамбізы з'едуць. Перад бамбізамі не ставілі задачы схаваць ці знішчыць целы, бо начальнік ведае, што злачынцаў усё адно не знойдуць. Тым лепей для яе, Міланы.

Хвілінаў праз дзесяць бамбізы ўрэшце заканчваюць прыхоўваць трупы. Ім не трэба, каб іх запеленгаваў выпадковы патруль доблесных праваахоўнікаў. Бо адна рэч, калі знаходзяць два трупы і не знаходзяць забойцаў, а іншая —

калі цябе забіраюць на месцы злачынства. Тут ужо складаней выбрацца, а шэфу танней будзе паклапаціцца, каб выканаўцы загінулі ў камеры СІЗА пры загадкавых акалічнасцях, чым выцягваць іх з вязніцы.

— З’ё...ваем адсюль.

Мінівэн, у якім сюды прывезлі дзвюх ахвяраў, рэзка зрываецца з месца ды імчыць прэч. Неўзабаве будзе дождж. Ён размые сляды пратэктараў аўто, але прыспешыць працэс раскладання трупа мужчыны, які ляжыць у той самай яміне. Таму трэ выбірацца найхутчэй і чакаць ночы ў бяспечным месцы.

2

*Транзітны Сатурн у злучэнні з натальным Плутонам;
транзітны Плутон у злучэнні з натальным Сонцам;
транзітны Месяц у злучэнні з натальным Юпітэрам*

Гісторыя мужчыны, Ісаева В., чыё цела з прастрэленай галавой кінулі ў яміну, досыць банальная: нябедны маскоўскі бізнесовец, любіў гуляць на мяжы фолу не толькі з дзяржавай і канкурэнтамі, але і з тымі, хто ўважаў яго за партнёра. Дужа любіў блытаць фінансавыя плыні, цішком ліквідуючы адны фірмы і рэгіструючы іншыя. Партнёры ў выніку гублялі немалыя грошы, але нічога не маглі выставіць Ісаеву. Той знаходзіў новых партнёраў, і гісторыя паўтаралася.

Але ўсё мае свой канец.

Бізнесоўца сустрэлі ў аэрапорце Дамадзедава, адкуль ён ляцеў у Егіпет са сваёй спадарожніцай, зусім не жонкай. Ціха і без залішняга галасу вывелі на вуліцу, пасадзілі ў мінівэн і завезлі ў гэты лясок, дарогаю пусціўшы яму кулю ў лоб.

Ісаеву было сорок гадоў, ён пакінуў па сабе жонку, двух дзяцей і трох каханак, кожнай з якіх уладзіў кватэру ў спальным раёне Масквы, каб не здагадаліся пра існаванне адна адной (лепей тры ў спальных раёнах, чым адна

на дарагой Рублёўцы). У асабістым жыцці ён таксама любіў замятаць сляды. Дарэчы, ён яшчэ пакінуў кватэру ў Мінску, якую набыў, каб не траціцца на гатэлі, бо часцяком ездзіў у «правінцыю» па пытаннях спраўных і прыватных — да прыкладу, пагуляць у казіно і атрымаць незабыўны сэкс з дзяўчынай, да якой меў асаблівы сантымент, бо тая нагадвала першае каханне. Праўда, той дзяўчыне ён адно зняў кватэру на працяглы тэрмін — яна ж у яго закахалася, а калі так, то навошта лішнія выдаткі?

І вось ён ляжыць мёртвы ў старой яміне з-пад бомбы часоў вайны, а побач з ім — цалкам сабе жывая Мілана, якая цяпер усяго толькі носьбітка. Нічога, апрача пагарды, яна не адчувае і адно думае, як вызваліцца ад скотча, якім сцягнутыя запяскі.

Урэшце яна вызваляецца, разлеплівае рот, раскручвае ногі, таксама звязаныя. Пачырванелыя запяскі смыляць, шыя і галава баляць — цалкам нармальна пасля такога экстрэмальнага ўцелаўлення.

Мілана выбіраецца з яміны і шукае дзе схаватца. На дварэ смажыць перад дажджом, але яе калоціць — нервы. Карціць у ванну і пад плед, але калі тое яшчэ будзе. Наперадзе доўгае і цяжкое падарожжа.

У Мінску ёсць кватэра, аплачаная на год наперад. Там у шуфлядзе камоды ляжыць сабраная на чорны дзень тысяча даляраў. Носьбітцы паводле пашпарта ўсяго дзевятнаццаць гадоў. Сірата, выдраная з сям'і вясковых п'яногаў, якія нават не зарэгістравалі дзіця і жылі так не адзін год. У дзетдоме ўзрост вызначалі прыблізна і цалкам выпадкова прыпісалі ёй лішнія паўтара года, а насамрэч Мілане яшчэ не споўнілася і васьмнаццаці. Ёсць вялікі фізічны рэсурс, каб пражыць у атрыманым целе сама меней паўстагоддзя. Добры варыянт уцелаўлення.

Мілана, моцна хістаючыся, пайшла ў найбліжэйшы хмызняк і легла на зямлю, скруціўшыся рогам. Лінуў цёплы і шчодры чэрвеньскі дождж. За хвілінаў дзесяць вопратка змокла наскрозь, але што з таго — у пералёце яна не спатрэбіцца.

3

*Транзіты: Месяц уваходзіць у Скарпіёна;
адзінаццатыя месяцовыя содні*

Была самая Літа — найдаўжэйшы дзень і найкарацейшая ноч за год. Чаканне заходу сонца падавалася бясконцым. Мілана зноў сталася жывой жанчынай, а таму пакутавала ад болю ў патыліцы і агіднага адчування мокрай вопраткі на скуры.

Колькі разоў праз лясок праскочылі аматары здаровага ладу жыцця ў бегавых красоўках, купка бамжоў і кампанія сабачнікаў з лабрадорамі без павадкоў. Адзін з сабак пайшоў да старой лейкавіны, дзе ляжаў труп забітага Ісаева, пакруціўся там, трывожна выючы, але гаспадар паклікаў яго, і сабака паслухмяна пабег за ім. І хай сабе бяжыць — выпадковыя сведкі сапсуюць усю справу.

Бывалі і складанейшыя выпадкі, але адна рэч, калі ты знаходзіш носьбітку ў чыстым ложку пад даглядам лекараў, а іншая — калі яна сталася ахвярай крымінальнага злачынства.

Папярэдняя носьбітка памірала ад інфаркту і мела ўжо гадоў каля пяцідзсяці. Інтэлігентная і самотная школьная настаўніца з кватэрай у цэнтры Масквы, якая дасталася ёй ад продкаў з дваранскім мінулым. Дваццаць пяць гадоў з той носьбіткай праляцелі як імгненне. І вось даводзіцца распачынаць новае жыццё ў іншым горадзе, таксама, дарэчы, знаёмым і не надта жаданым з многіх прычынаў.

Калі сонца ўрэшце села, зноў паваліў дождж. Палёт будзе складаным, думала яна, аддзіраючы ад цела вузкія светлыя джынсы і белую саколку. Гэтыя транты надрэнна б некуды прыбраць, каб выпадкова не пачалі шукаць яшчэ адзін труп у раёне месца злачынства. Зямля была мяккай ад дажджу, таму Мілана досыць лёгка выкапала неглыбокую яміну, у якой схавала ўсе рэчы, ужо непатрэбныя ёй. Затым яна выйшла з хмызняку на разлеглае месца і раскінула рукі, як птушка крылы. За колькі імгненняў боль ва ўсім целе ад-

ступіў і прыйшла даўно знаёмая лёгкасць ад прадчування палёту.

Ператварэнне адбылося хвілінаў за пяць: замест жанчыны на паляне лесу ўзмахвала крыламі вялізная савакугакаўка. Яна ўзнялася над зямлёй, пакружыла над той палянай, а затым набрала вышыню і паляцела да свайго новага жыцця.

4

*Радыкс: Сонца ў Шалях у 12 доме, ушкоджанае
кватэрамі ад Урана ў Казярогу і ад Марса ў Раку.
Тау-квадрат*

Кожнае ўцелаўленне рана ці позна заканчваецца смерцю, але той сыход, што здарыўся некалі ў Мінску, атрымаўся і недарэчным, і страшным, і ганебным. Яна загінула ў момант узыходу сонца, адразу страціўшы здольнасць да палёту — проста ўпала з вышыні і разбілася. Смерць не была імгненнай: яна ляжала на голым асфальце ў поўнай свядомасці і адчувала, як птушынае цела расцягваецца, пазбаўляючыся пер’я і набываючы жаночыя абрысы.

Канаючы, яна бачыла распачны твар сваёй прыёмнай дачкі ў расчыненым акне кватэры на самым верхнім паверсе. Занадта позна расчыненым акне: не хапіла ўсяго аднаго імгнення...

Гэтым разам таксама давядзецца трапіць у кватэру праз акно і там ператварыцца ў жанчыну. Другую ноч яна знаходзілася ў паветры і адчувала, што зусім знемаглася. Звычайна дзвюх летніх начэй стае, каб пераадолець такую адлегласць, але не ў цяперашнім фізічным стане. Можна было зрабіць яшчэ адну дзённую папаску недзе на закінутым лецішчы пад Мінскам і на трэцюю ноч спакойна пераадолець апошні адцін шляху, але Мілана не без падставаў баялася, што ейнае схвішча не будзе надзейным, таму вырашыла рызыкнуць.

Вялізная кугакаўка праляцела над уездам у горад з боку Маскоўскай шашы амаль перад самым світаннем. Яна і раней тут лятала, таму выдатна ведала горад, але тады Мінск быў не такі разлеглы, болей прысадзісты і аточаны з усіх бакоў вёсачкамі, назвы якіх яна прапаявала сама сабе, як песню.

Ці жывая яшчэ Мірыям, якую змушана запісалі Мары-яй у вайну?

Світанне спакваля праразала шэры далягляд на ўсходзе. Сава пранеслася над шклянюю куляю бібліятэкі з крыклівай ілюмінацыяй і пачала скарачаць сабе шлях — старыя кварталы сталінак, вуліца з трамвайнымі рэйкамі, рынак, цалкам бязлюдны ў гэты час. Здалёк яна пабачыла стэлу — сваю мэту. Птушку прыціскала да зямлі, і яна ляцела апошнія кіламетры зусім нізка, але памятала, што кватэра, куды ёй трэба трапіць, ажно на шаснаццатым паверсе. Нацяўшыся, яна набрала вышыню. Вось і стэла, а за ёй — жылы шматпавярховік, карпусы якога стаялі на рагу двух праспектаў ды расцягваліся, рыхтык мяхі гармоніка. Апошнія метры, ужо апошнія метры. Колькі ўзмахаў крыламі, якія раптам наліліся волавам і пацягнулі цела да зямлі...

Сонца ўзышло.

Мілана, якая зноў сталася жанчынай, упала на падлогу незашклёнага гаўбца. Здаецца, нічога не зламала, хіба што крыху выцялася, але пасля прыгодаў з уцелаўленнем гэта ўжо драбязя.

На вяроўцы цяляпаўся вялікі махровы ручнік, пакінуты носьбіткай сушыцца перад ад'ездам на адпачынак у Егіпет (з маскоўскім каханкам, так — гарачы тур!). Мілана абвінула тым ручніком кісць рукі, прымерылася, прымружылася і ўдарыла шклянныя гаўбцовыя дзверы.

Гэты сквапнюга, што траціў процьму грошай на маскоўскіх каханак і на казіно, зняў сваёй беларускай сяброўцы хату, якая не мела нават шклопакетаў, а рамонт кватэра не бачыла з тых часоў, калі Міланы яшчэ не існавала ў прыродзе. Затое ў раёне з прэтэнзіяй — у Доме-ля-стэлы на праспекце Пераможцаў.

Мілана прасунула руку праз разбітую шыбу і асцярожна намацала клямку замка. Дзверы адчыніліся, і яна ўрэшце трапіла ў пакой. На гэтым ейныя сілы вычарпаліся: яна ступіла колькі крокаў і ўпала на канапу. У паўсне падцягнула да сябе акуратна складзены плед і накрылася ім.

Цяпер — у бяспецы.

5

*Транзіты: Месяц уваходзіць у Стральца;
трынаццатыя месяцовыя содні*

Прачнулася Мілана ажно ўвечары, калі сонца ішло долу, таму не адразу зразумела, дзе знаходзіцца, а пагатоў не ўцяміла, што падарожжа скончылася і ёй болей не трэба нікуды спяшацца.

Сон асвятляў яе, і цяпер яна хацела простых радасцяў — людскай ванны і людскай ежы. Пакуль яна была савой, ёй давялося паляваць проста ў паветры. Ад успамінаў пра такую дыету рабілася млосна.

Адзіная турбота — балела шыя: відаць, хрыбеткі і нервы зрасліся няўдала.

Пасля ванны яна даволі доўга круцілася перад люстэркам, разглядаючы сваё новае цела з розных ракурсаў, і кожны ракурс быў дасканалы — нездарма ж гэтую дзяўчынку бралі ў мадэлькі. Такі сабе актуальна-модны выгляд — рост пад метр восемдзесят, ногі ад вушэй, далікатныя рукі, усе абрысы цела — як у точанай статуэткі. І доўгія цёмныя валасы ў спалучэнні з пранізліва-зялёнымі вачыма.

Ну што сказаць, з сілкаваннем праблемаў не будзе, а сілкаванне ёй патрэбнае — гэта таксама частка ўгоды, якую трэба выконваць амаль да дваццаці сямі гадоў, то бок да трэцяга вяртання Ліліт.

Падсушыўшы валасы, яна дастала з шафы старэнькія і зручныя джынсы, утульную байку, апранулася і пайшла з дому. Дублікат ключоў ёсць, але замкі ўсё адно давядзец-

ца памяняць. Заўтра ж пайсці ў міліцыю і напісаць заяву пра скрадзены пашпарт. І выклікаць цесляра, каб паставіў новую шыбу. Жыць у гэтай хаце яна доўга не будзе і, напэўна, неўзабаве зоймецца вырашэннем кватэрнага пытання.

Беларускіх грошай яна не мела: давлялося прагуляцца ажно да «Кароны», каб памяняць прыхаваныя даляры. Мілана прайшлася па краме і накупляла паўфабрыкатаў, а тады з поўным пакетам рушыла дадому. Назад яна вярталася ціхай зялёнай вулачкай Грыбаедава. З цемры на яе зірнуў Арфей на ганку музвучэльні. Яна абышла будынак і рушыла паўз старыя двухпавярховыя інтэрнаты.

— Мяўўўў... оўўўўў... — даляцеў да яе далікатны, але настойлівы покліч.

Мілана зірнула пад ногі і пабачыла ў святле ліхтара вялікага чорна-белага ката, якога можна было б назваць увасабленнем кацінай элегантнасці. Бліскачая чорная спіна і бакі, падобныя да фракa, беласнежнае пышнае жабо, белыя пальчаткі на пярэдніх лапах і белае галіфэ на задніх. Асіметрычнае афарбаванне надавала кацінай пысцы характарнасці — з аднаго боку верхняя вусна белая, з іншага — чорная. Ад пераносся да ілба ішоў вузкі белы клін, скіраваны крыху ўбок, таму кот выглядаў пагрозліва. Ён прысеў на камень пры сцезцы, прыняўшы грацыёзную паставу і паводзячы раскошнымі белымі вусамі.

«Якая сустрэча! Вітаю шануюную!» — пачула Мілана голас з мяккай хрыпкай.

Голас гучаў як быццам у ейнай галаве.

Тэлепатыя.

— Мурмур?.. — няўпэўнена прамовіла дзяўчына.

«Вашэця не памыляецца, — адказаў кот. — Не варта здзіўляцца: я ў выгнанні, але мне шчыра не хацелася далучацца да тых мярзотнікаў, якія ўвасобіліся ў целах зямных мужчын. Я вырашыў, што стану звычайным хатнім катом, але буду цалкам усведамляць, хто я такі».

— Ты маеш куды ісці?

Зямныя прыгоды ката Мурмура, які насамрэч быў хатнім духам (фамільярам), выявіліся досыць тыповымі для

хатніх жывёлак: яго кацянём узялі ў прыстойную сям'ю, два гады песцілі-галубілі, а потым з'ехалі за мяжу і нічога лепшага не прыдумалі, апрача як выкінуць прыгажуна на двор. Вось ужо два тыдні, як ён бадзьяецца ў пошуку новых гаспадароў. Несумненна, ён знойдзе сабе дом, але Мурмура ўшчэнт заелі блохі, дый сабакі таксама бываюць небяспечныя.

— Хадзем! — сказала Мілана, і кот пабег за ёй, задраўшы дагары доўгі і пышны хвост.

«А ці будзе вашэця адпускаць мяне раз-пораз на вольны шпацыр? Я мушу слухаць жывую музыку! Я знайшоў патаемны лаз у філармонію!»

— Ты невылечны! — засмяялася Мілана і нахілілася, каб пачухаць дзіва-ката па спіне.

Ён задаволена муркнуў — гэтым разам цалкам сабе па-кацінаму.

6

Радыкс: Сонца ў Стральцы ў злучэнні з Юпітэрам і Нептунам у апазіцыі да Месяца ў Блізнятах

«Беларускі Гавэл ідзе ў прэзідэнты».

«Ці займее Беларусь свайго Вацлава Гаўла?»

«Новае слова ў беларускай палітыцы: пісьменнік сабраўся на выбары».

«Пісьменнік напіша новую старонку ў гісторыі беларускай палітыкі».

Апошняе ўжо занадта. Дый папярэднія тры таксама не айс, а ў галаву болей нічога не лезе. Крызіс жанру. Пара ў адпачынак, пакуль гэтая сраная перадвыбарчая кампанія не запрацавала на ўсе застаўкі.

Юрась Карповіч, спецыяльны карэспандэнт газеты «Наша Нядоля», уважаўся за вялікага майстра прыдумляць кідкія загаловкі да сваіх і чужых матэрыялаў. Калі ён дзядурыў на сайце, то слова ў слова запазычаныя артыкулы

збіралі праглядаў болей за арыгіналы, а ўсё праз небанальныя, свежыя назвы. Але сёння здарыўся ступар: дэдажны даўно мінулі, пра заяву «беларускага Гаўла», які пажадаў стацца прэзідэнтам, ужо даўно напісалі ўсе, нават «КП», а на сайце «Нашай Нядолі» не было хоць якой навіны пра знакавую для беларускай палітыкі падзею.

Ішла трэцяя гадзіна ночы. Юрась адарваўся ад ноўтбука і пашкандыбаў на кухню запарваць яшчэ адзін кубак кавы. Кава не дзейнічала. Цытрамон не дзейнічаў. Аспірын таксама. Юрасю балела галава і пякло сумленне, бо апрача няздадзенага матэрыялу была за ім яшчэ адна хіба, думкі пра якую ён гнаў ад сябе, а яны лезлі, як тыя нахабныя мухі.

Гавэл Беларускі абвясціў пра сваё рашэнне ісці на выбары досыць нечакана: ён наняў сядзібу кіламетраў за сотню ад Мінска, склікаў туды журналістаў нібыта дзеля прэзентацыі сваёй чарговай кніжкі, а там і зрабіў гучную заяву. Справа была ўвечары, гадзіне а сёмай, калі ўсе нармальныя людзі ўжо адпісаліся і з асалодай сёрбаюць піва ў «Цэнтральным», але менавіта сёння журналісцкая грамада канспектавала праграмную прамову Гаўла Беларускага і злюцела пстрыкала фотакамерамі.

Гавэл Беларускі зрабіў усё дзеля камфорту рэпарцёраў: сядзіба трапляла ў «яміну», дзе знікала мабільная сувязь, а ўжо сеціва і пагатоў не бралася. Да таго ж бальшыня рэпарцёраў прыбыла на месца сваімі аўто, а падчас фуршэту на стол выставілі зусім не піва «нулёвачку».

Юрась у думках абклаў нецэнзурнымі выразамі Гаўла Беларускага і перадвыбарчы штаб ягоны і каля дзвянтай вечара выехаў з тае сядзібы — шукаць найбліжэйшай соты, дзе будуць працаваць і тэлефон, і 3G-мадэм. Рэпарцёрскі запал змушаў дваццацішасцігадовага карэспандэнта працаваць шпарчэй за Reuters і Associated Press. Ён запаркаваўся ля прыдарожнай кавярні, дзе сувязь была збольшага нармальнай, і там пачаў шрайбаваць артыкул пра Гаўла Беларускага — з бэкграўндам, з гіперспасылкамі па тэме, як і мае быць. І ён набліжаўся да апошняга абзаца, калі ў шыбу ягонага «опеля» далікатна пастукаліся.

Прыгожая, вельмі прыгожая.

Усё сэксуальнае жыццё Юрася складаў небагаты ўрыўкавы досвед з аднакурснікамі, а потым з'явілася Вераніка, і вось ужо чатыры гады ён мог здраджваць сваёй дзяўчыне толькі з працай і са стойкай «Цэнтральнага». Але тут яго перамкнула.

Красуня папрасілася пасядзець у салоне, пакуль не скончыцца дождж, то бок не дождж, а сапраўдная залева з навальніцай. Камп'ютар давялося выключыць, і праца так ці іначай стала. Затым, калі дождж крыху сцішыўся і перастала грымець, Юрась вырашыў ехаць у горад, бо ўсё адно не паспяваў адпісацца аператыўна. Гадзіннік паказваў дваццаць хвілінаў па дзясятай.

Далейшае ён не памятаў нават у агульных рысах, але з нейкай незразумелай нагоды ён збочыў з трасы ў адзін з прыдарожных гайкоў і там, проста ў ягонай машыне, адбылося нешта салодка-непрыстойнае, пасля чаго хістальнік Юрасёвых перажыванняў завагаўся паміж «вой, што ж я нарабіў» і «ўга, як я магу».

Калі ён ачомаўся, была цёмная ноч, а красуня знікла, нібы ў паветры распусцілася. Галава балела, як пасля абмывання дыплама. Юрась думаў пра Вераніку і вяселле, якое ў іх мусіла адбыцца неўзабаве. Пра артыкул журналіст згадаў толькі калі прыехаў дадому.

І вось тут яго чакала катастрофа — ён нейкім вусцішным чынам не захаваў тэкст з бэкграўндам і гіперпасылкамі па тэме. Юрась пачаў аднаўляць у памяці ўсю структуру матэрыялу, але атрымлівалася нейкая лухта.

Урэшце а чацвёртай ночы ён неяк даў рады артыкулу і абазваў яго так арыгінальна, як ніхто б не даўмеўся:

«Беларускі Гавэл закруціў раман з прэзідэнцкімі выбарамі».

Ён сам апублікаваў тэкст на сайце і пад раніцу лёг спаць з пачуццём выкананага абавязку. Хай сабе адпісаўся апошнім, але ж які заглавак!

7

Стужка навінаў niadola.by

Маладуха на трасе «кінула» пенсіянера з Гродна на грошы

Стратай 100 долараў і 5 млн беларускіх рублёў скончылася дарожная прыгода для жыхара абласнога цэнтра. Грамадзянін 1950 г. н. пагадзіўся падкінуць да горада нявызначаную жанчыну. Волас сівее, а галава шалее, як у народзе кажуць. Недаязджаючы да горада пенсіянер уступіў з незнаёмкай у палавую сувязь проста ў салоне аўтамабіля, паколькі жанчына была не супраць.

Затым, па словах дзядулі, пасажырка ўвяла яго ў несвядомы стан, з-за чаго ён не памятае дэталю здарэння. Прышоўшы ў свядомасць, падмануты лавелас не знайшоў у сваім кашальку грошай і звярнуўся да праваахоўнікаў, паведамляе Гродзенская абласная міліцыя.

Па факце здарэння ўзбуджаная крымінальная справа. Праводзіцца праверка.

8

Радыкс: Плутон на куснідзе 3 дома

Артыкул пра Гаўла Беларускага, які надумаў круціць раман з прэзідэнцкімі выбарамі, меў ашаламляльны поспех: ужо а дзясятай раніцы на сайце «Нашай Нядолі» налічылі сто каментароў на прэмадэрацыі, у якіх аўтара пыталі, «што за траву ён курыць» і «якое адценне жоўтага яму найбліжэйшае».

Матэрыял знялі, аднак удзячныя чытачы паспелі адскрыніць бліскучы заглавак і пусціць яго ў сацыяльныя сеткі.

Галоўны рэдактар хацеў быў тэлефанаваць Юрасю і ўсцешыць яго штрафам за непрафесійны падыход, але падумаў (а хай сабе людзі чытаюць, якая розніца!).

Матэрыял зноў выставілі. Усе каментары пра курэнне травы таксама пакінулі, ды яшчэ і пачалі на іх адказваць, падаграваючы дыскусію. Паказнікі наведвальнасці сайта паляцелі ўгору.

— Юрка, ты напісаў х...ню, але яе чытаюць! — радасна паведаміў начальнік. — Я цябе віншую!

«Але ж гэта х...ня», — падумаў Юрась.

«Уга, як я магу!» — падумаў ён у тое самае імгненне.

Пачуццё сораму за ўсе прыгоды мінулага дня адступіла перад пачуццём уласнай значнасці (ПУЗ). Два «ўга» з рознай нагоды — зашмат для Юрася, даволі простага хлопца без выключных талентаў. Ягоны ПУЗ вырас на вачах і прыемна акругліўся.

— Гэта я пасцябацца вырашыў, — з адценнем пабжалінасці прамовіў ён у адказ на словы рэдактара. — І што, добра чытаюць?

— Дзевяноста тры чалавекі адначасова! Я не кажу пра агульную колькасць праглядаў! — з яшчэ большай радасцю адказаў рэдактар. — Апошні раз у нас такое было, калі Галя Плавінская пісала, чаму трэба выдаваць на беларускай мове не Караткевіча, а раманы пра Анжаліку. Карацей, збірайся зараз жа ды ідзі да Хрысціяніна Наскага. Прэсуха ў яго. Праект закона аб барацьбе з варажбітамі і ведзьмакамі.

І Юрась пайшоў на тую прэсавую канферэнцыю і напісаў гэтакі артыкул, што Хрысціянін Наскі (а ён таксама сабраўся ў прэзідэнты) моцна абураўся і зычыў рэдакцыі «Нашай Нядолі» гарэць у апраметнай.

Затое чыталі добра.

9

Радыкс: Сонца ў Рыбах у трыне з Сатурнам, Месяц у Рыбах без курсу, рэтраградная Венера ў Аване

Знаходзіць сабе сябровак Мілана не думала: яна зусім не пакутавала з тае нагоды, што не мае з кім паразмаўляць.

Калі ў тваёй памяці тысячы жыццяў, праз якія ты прайшла сама, то няма ахвоты насіць у сабе яшчэ і чужыя праблемы. Але Таня налучылася зусім выпадкова — разам падавалі ў міліцыі дакументы на замену скрадзеных пашпартоў.

Таня займала пасаду менеджаркі ў гандлёвай фірме і рабіла там выгляд, што складае таварна-транспартныя накладныя, а насамрэч усцяж чакала, ці напіша ёй начальнік Дзяніс нешта цалкам звычайнае, але з непрыстойным падтэкстам. Ён умеў: то ў яго настрой прыўздымаўся, то здараўся інтэлектуальны аргазм, то падатковая гуляла з ім у БДСМ.

Дзянісу было трыццаць гадоў. Ён меў росту пад метр дзевяноста, даволі грунтоўны памер пінжака, пухкаватыя рукі і жывот (але Таня ўважала гэта мілым і ўтульным), кватэру на тры пакоі і «аўдзі» ў добрым стане — усё проста, але з густам. Яшчэ ён часцяком насіў гарнітуры і гальштукі, а Таня з маленства мрела па мужчынах у пінжаках. Дзяніс быў нежанаты і заўсёды казаў, што марыць сустрэць тую, адзіную. Таня спадзявалася стацца адзінай, а пакуль штодня картавала таллю Таро Райдэра — Уэйта, спрабуючы даведацца, ці шмат у яе канкурэнтак.

Карты нічога не казалі. Або казалі нешта такое, што Таня прачытваць не хацела. Тады яна зноў збірала таллю і церабіла яе да тае пары, пакуль на пачуцці Дзяніса да яе не выходзіла Каралева кубкаў ці тройка манет. Наступным днём начальнік пісаў Тані ў скайп эротыкападобныя двухсэнсоўнасці, але сыходзіў з працы раней за ўсіх, а сціплая менеджарка дабіралася дадому падземкаю і аўтобусам, спадзеючыся, што неўзабаве яе пакатаюць машынаю.

Мілана не думала выслухоўваць Таніны споведзі, але ж новая сяброўка ўмела стрыгчы валасы і рабіць манікюр, педыкюр і шмат чаго яшчэ, на што звычайная дама траціць немалыя грошы ў салонах. Слухай сабе пра пакуты каханя і атрымлівай дагледжаныя кіпцюрыкі.

Таня прыходзіла ў госці да новай сяброўкі, піла на гаўбцы звараную ў джэзве каву з кардамонам і слухала тлумачэнні раскладаў, якія ёй рабіла Мілана, — а ўжо ў варажбе яна была геніяльнай.

Неўратычныя карцінкі Таро Сакрэтаў мільгацелі пад далікатнымі пальцамі варажбіткі, а сама яна нагадвала Каралеву булаваў у гэтай таллі, асабліва калі надзявала смарагдавага колеру сукенку. Раз-пораз Мілана ўздымала левую руку і масажавала сабе патыліцу ды моршчыла твар, быццам ад болю. Чорны кот з элегантным белым жабо і блымі вусамі прыходзіў да гаспадыні і цёрся аб ногі.

— Гэта Мурмур... — казалы Мілана.

— Можна проста Мурчык? — пыталася Таня.

Кот свідраваў яе позіркам мядова-жоўтых вачэй, маўкліва пратэстуючы супраць такой плебейскай мянушкі. Ён укладаўся на каленях у гаспадыні і са скепсісам глядзеў на госьцю, якая ўсё распытвала пра лёс сваіх стасункаў з Дзянісам.

— Ты яму цікавая, — мовіла варажбітка. — Але ты не адзіная. У яго не можа быць адзінай. У такога мужыка заўсёды нехта ёсць і ніколі нікога няма.

— Мажліва, мне проста трэба счакаць? — пыталася Таня і змаўкала, ловячы зусім ужо здзеклівы позірк Мурмура.

Гэтай жывёліны яна баялася.

— Як сабе хочаш, — спакойна казалы Мілана. — Побач з табой ёсць іншы мужык.

— Генка? Пффф... — фыркала Таня.

Генка ездзіў роварам і не меў схільнасці да гарнітураў з гальштукамі. Ён быў прасты і зразумелы, як цацка для дзяцей да трох гадоў: націсні тут — і будзе букецік, націсні там — і будзе прыбітая палічка, націсні вунь там — і хоць заўтра ажэніцца. Прымітыў!

Перад сыходам у адпачынак Дзяніс раптам прапанаваў Тані пакатацца. Вывез на Цну, частаваў арахісам са смакам васабі, апавядаў, якія жанчыны пайшлі меркантильняы і як ён расчараваўся ў каханні. Таня слухала і падтаквала. У ейным горле перасыхала ад арэшкаў і хвалявання, а Дзяніс усё скардзіўся на нейкую сваю пасію, якая здрадзіла яму з італьянцам. А магла б стацца адзінай.

За пару гадзінаў шпацыру ля вады Дзяніс наразмаўляўся і згадаў, што мае тэрміновыя справы. Таню ён выса-

дзіў на найбліжэйшым аўтобусным прыпынку ў Навінках, а сам паехаў сабе далей. Таня скакала з аўтобуса ў метро, перасаджвалася са станцыі на станцыю, потым скакала з метро зноў у аўтобус, пакуль дапяла да сваёй кватэры ў Шабанах.

Схлусіла маме, што начальнік падвёз яе дадому машынаю, а потым пайшла піць ваду — заліваць арэшкі са смакам васабі.

10

Абудзі ў сабе Багіню (Блог Галі Плавінскай)

Пра сапраўдных мужчын. Вось што я вам хачу сказаць, дзяўчаты. Уся наша адукацыя, увесь наш культурны бэкграўнд — гэта ні пра што, калі мы сустрэлі СВАЙ-ГО МУЖЧЫНУ. Нармальна, калі жанчына хоча мыць яму шарпэткі. Значыць, яна пачуваецца за каменным мурам.

Роўнасць — пустая балбатня феміністак, якім проста не пашанцавала. Мужчына абавязаны быць мацнейшым за жанчыну. Ён павінны добра вальнуць кулаком па сталю і запатрабаваць, каб ты заторкнулася, калі цябе заносіць. Гэта і называецца сапраўдны МУЖЧЫНА, а не бясполае нешта, якое нават у крытычнай сітуацыі, калі трэба хапаць сякеру і бегчы, пытаецца майго меркавання.

Я люблю, калі мужчына мяне раўнуе: значыць, ён хоча ад мяне патомства і дбае, каб мяне не краналі чужыя самцы. Нераўнівы мужчына не хоча ад вас дзяцей, запомніце, дзяўчаты! А калі мужчына не хоча ад вас дзяцей, ён вас кіне ў першы-лепшы момант, як толькі сустрэне сваю саміцу. Ён будзе махаць вакол яе сякерай, каб прагнаць чужых мужыкоў, а яна будзе мыць яму шарпэткі. І гэта адзіныя нармальныя стасункі, магчымыя паміж мужчынамі і жанчынамі.

*Радыкс: Сонца ў Рыбах у квадратуры з Сатурнам,
Месяц у Панне ў квадратуры з Сатурнам.
Тау-квадрат*

Цяпер не трэба ехаць на адпрацоўку ў Бялынічы школьным псіхалагам.

Вераніка паставіла подпіс там, дзе ёй сказала працаўніца ЗАГСa. Яна ўжо была законнай жонкай мінчука і таму мела права на пераразмеркаванне паводле месца жыхарства сужэнца.

Маці падышла да яе і са слязьмі радасці абняла:

— Дачушка, я так рада! Хай у цябе ўсё будзе добра!

Маладая склала вусны ў змушаную ўсмішку. Насамрэч яна не хацела выходзіць замуж: гісторыя мамы, за якой дзядзька Віця бегаў з сякерай, не натхняла на шлюб. Калі таго дзядзьку пасадзілі за разбой і ён сканаў у вязніцы ад сухотаў, Вераніка пачувалася шчаслівай, бо не ўяўляла, як тая пачвара вернецца да іх і паселіцца ў новай хаце, якую маці набыла за цяжка заробленыя грошы, каб толькі з'ехаць з аднапакаёўкі на Сонечнай.

Вераніка трымалася невысокай думкі пра свае шлюбныя перспектывы: якому дурню заманецца пабрацца з дзяўчынкай не толькі з простаі, але і з праблемнай сям'і? Ды яна і сама не хоча замуж, бо нічога добрага да яе не прыплыве.

Кавярні, кіно і прагулянкі ў стасунках з Юрасём скончыліся імкліва, за лічаныя некалькі тыдняў. А потым было чатыры гады сустрэчаў дзеля сэксу (трахнемся заўтра, га?), падчас якіх ён яшчэ паспяваў нагаманіцца пра свае журналісцкія будні, а яна — наслухацца тых размоваў. Яна слухала так, як гэта робяць многія каханкі жанатых мужчын або прасталыткі: уважліва і без разумення сэнсу сказанага ды без імкнення надзейна пераплесці сваё жыццё з біяграфіяй мужчыны.

Юрась таксама паводзіўся як той жанаты каханак: сэкс, прагаворванне сваіх праблемаў, часам — кветкі ці падарун-

кі. Калі ж Вераніка паведаміла, што едзе ў Бялынічы і сэксу пару разоў на тыдзень ужо не будзе, то раптам пачула:

«Распішамся!»

Або яна багіня сэксу, дзеля якой хлопец гатовы на ўсё, або гэта шчырае каханне.

І тое, і іншае Вераніку задавальняла.

— Ён табе не пара, — сказала бабуля, але яна мела свае рэзоны, ад якіх Вераніка адмахвалася ці не з маленства, а цяпер і пагатоў пляваць на іх хацела і перапаўнялася ўдзячнасцю да Юрася.

Месяц таму пачаліся няўцямныя перамены. Ён іначай пачаў паводзіцца ў ложку і рабіць рэчы, якіх ніколі не рабіў. Пачаў глядзець на сваю будучую жонку адсутным позіткам і надта млява займаўся падрыхтоўкай да вяселля. Казаў, што знясілены працай.

Вераніка западозрыла, што ейная сэксуальная адоранасць была не такой ужо яскравай у параўнанні з кімсьці там яшчэ. Яна спалохалася, але падумала пра размеркаванне і пра сапраўдную сям'ю, якую безвынікова спрабавалі стварыць і бабуля, і маці, таму вырашыла меней ведаць і лепей спаць.

Вяселле не сарвалася. Яна прынамсі замужам, а Юрась прынамсі не алкаголік і не б'ецца (ну, штодня п'е піва ў «Цэнтральным», але хто не п'е таго піва). Дыплом псіхолога хоць у нечым дапамагае, і жыццё Веранікі дакладна будзе лепшым. Нават калі ён меў інтрыжку, то нічога страшнага ад гэтага не здарыцца.

Страшна іншае: ён пачаў пісаць нейкі раман, літаральна тыдзень таму. Юрась толькі і кажа, што пра сваю літаратурную творчасць. Вераніка мала цяміла ў літаратуры і думала, што ейны цяпер ужо муж звар'яцеў.

Калі вяселле адгулялі і госці разышліся з кавярні хто куды, яны з Юрасём паехалі на кватэру, якую ён зняў літаральна днямі. Грошай будзе мала. Свякруха шчыра стараецца прыняць выбар сына (сыночак, нашто табе жаніцца з той жыдоўкай?), але жыць пад адным дахам ім нельга (сэкс пад бокам у бацькоў — не тое).

На кватэры, дзе стаялі як след не разабраныя рэчы, Вераніка пераапанулася з вясельнай сукенкі ў звычайны халат. Спраўдзіла, каб сукенка нідзе не была падраная — здаваць жа назад у вясельны салон. Акуратна павесіла святочны ўбор на плечыкі і села змываць твар, намалюваны на замову візажысткай. Юрка адно зняў гальштук і расшпіліў верхні гузік на кашулі — ён сядзеў пры ноўтбуку. Нешта набіраў у вордаўскім файле, заціраў, зноў набіраў.

Вераніка схадзіла ў душ і зрабіла сабе гарбаты. Якая шлюбная ноч, халера яе бяры?! Так і не дапіўшы гарбату, яна паслала свежую бялізну на ложкак, легла на яго і нечакана заснула.

Яна сніла дзяўчыну нечуванай прыгажосці, што варажыла ёй на картах і казалася незразумелыя рэчы, ад якіх рабілася страшна. Казала пра бабулю, пра мужа, пра яе саму. Вераніка ажно закрычала ў сне і падхапілася.

Юрась усё яшчэ сядзеў пры ноўтбуку, і жончыны крыкі яго напалохалі. Ён павярнуўся да яе з нямым пытаннем на твары, але не ўстаў і не пайшоў супакойваць.

Маладая жонка зноў легла, хутаючыся ў коўдру, хоць у пакоі было гарача. Чамусьці менавіта цяпер яна адчула нейкае непараўнае ліха і пашкадавала, што не едзе ў Бялынічы.

12

Стужка навінаў niadola.by

Дзяўчына лёгкіх паводзінаў
«пракаціла» кіроўцу на \$2 тысячы

Расійскі дальнабойнік не падазраваў, якім бокам яму вылезе сэксуальная прыгода на трасе М1.

Небаракую знайшлі раніцай 23 ліпеня непадалёк ад Кобрына. Яго пабачылі калегі, якія ехалі ў бок беларуска-польскай мяжы. 35-гадовы расіянін ляжаў проста на ўзбочыне

дарогі побач са сваёй машынай. Ён быў у непрытомным стане, што з ім адбылося, не памятаў.

Пасля праверкі салона аўтамабіля кіроўца не знайшоў там сваіх грошай і дакументаў. Гэта і прымусіла яго звярнуцца да беларускіх праваахоўнікаў. У размове са следчым памяць спакваля вярнулася да расіяніна, і ён прыгадаў, што пазнаёміўся на трасе з дзяўчынай, якая прапанавала яму інтымныя паслугі коштам 20 даляраў за паўгадзіны.

У выніку гэтай прыгоды расіянін страціў у 100 разоў болей грошай, ды яшчэ і застаўся без дакументаў.

Міліцыя вядзе пошук спакуснай рабаўніцы.

13

*Радыкс: Сонца ў Шалях, Венера ў Скарпіёне
ў злучэнні з Плутонам*

Авантура на мяжы магчымасцяў, дзеля якой трэба набрацца моцы. Вялікай моцы.

Мужчыны, ад якіх сілкуецца носьбітка, пасля маюць праблемы з галавой — ад мігрэні да поўнага псіхічнага разладжвання. Гэта не лекуецца. Таму аб'ектаў на сілкаванні трэба абіраць такіх, каб без жалю ўшкодзіць іхнія мазгі. Дальнабояў, якім фантазіі стане адно на зліў паліва. Або журналістаў «Нашай Нядолі».

Мілана апошнім часам амаль штоночы вылятала са сваёй кватэры ў вобразе кугакаўкі, дабіралася да найбліжэйшай трасы, дзе ператваралася ў жанчыну. І абавязкова знаходзіўся разява, якія спыняў машыну, калі бачыў абсалютна аголеную дзяўчыну.

Калі-нікалі яна яшчэ да прыцемкаў лавіла спадарожныя і ехала далей ад Мінска, а пасля заходу сонца распачынала паляванне. Потым зноў лавіла спадарожныя і дабіралася дадому: насланне працавала круглыя суткі, таму дамовіцца на падвоз было нескладана. Скрадзеныя грошы сталіся прыемным бонусам за начныя «камандзіроўкі». Але пасля

такіх экспедыцыяў абстраўся болевы сіндром, і Мілана вымушаная была піць моцныя лекі, каб шыю «адпусціла».

За содні перад задуманай авантурай Мілана паставіла даць сабе адпачынак. Яна прабавіла ноч у сваім ложку, а ўдзень пайшла гуляць па горадзе.

Няпраўда, што заможныя каханкі ловацца ў кампаніях вядомых і знакамітых — Мілана натрапіла на такога ў «Кароне», куды зазірнула адвячоркам набыць прадуктаў і пашукаць у тутэйшых крамах адпаведную падзеі сукенку.

— Я Стась! — сказаў ён. — А калі я вас некуды запрашу?

І тут на яе накаціла да болю знаёмае адчуванне — перацяла подых, быццам паблізу распылілі атрутны газ. Адчуванне дыму і смуроду. Пацямненне ў вачах. Халодны пот на скронях. Мілана яго пазнала, а ён яе — не. Яна пакаціла свой вазок з прадуктамі да касы, дзе стаяла зусім невялікая чарга. Досыць хутка разлічылася і рушыла прэч з той «Кароны».

— Я вас усё адно знайду! — гукнуў Стась.

Яна прыспешыла хаду і змяшалася з натоўпам пакупнікоў, што выходзілі з гандлёвага цэнтра. Сукенку Мілана знайшла ў іншым месцы. Калі ж вярнулася дадому, то сказала Мурмуру:

— Я сёння сустрэла Мамона. І мне ад яго нікуды не падзецца, на жаль.

14

Сінастрыя: Сатурн мужчыны ў апазіцыі да Сонца жанчыны, квадрат Сонцаў, рэтра-Венера мужчыны ў сэкстылі да рэтра-Венеры жанчыны

Пакуль Мілана рыхтавалася да значнай для сябе ночы, Таня сядзела дома пры сваім старэнькім камп'ютары і думалася плачам. Дзяніс поспіў у «Аднакласніках» фоткі з адпачынку, дзе ён быў у кампаніі нейкай двухметровай кабеціны гадоў пад сорак.